

Iem fra Storeheddinge har i sin Tid med stor Styrke gjort den gældende. Det har været en Erklæring fra Generalkommandoen — jeg tror, den Autoritet kaldes saaledes — om, at man behøvede en saa overordentlig udstrakt Plads til Manøvrerne, at hvis der tages det mindste bort af dette Komplex af 3 Fællede, ville Manøvrerne derved forhindres. Dertil vil jeg blot svare, at naar vore militære lege Krig — thi andet er det jo ikke, naar de foretage disse Manøvrer derude — saa er sikkert den Plads, som de tilbageværende Fællede, naar man ofrer Lammefælleden, vilde frembyde, fuldstændig tilstrækkelig, idet de Herre, naar de lege Krig, dog kun kunne følge de smaas Eksempel, som netop ere Autoriteter paa Legens Omraade. Man leger jo saaledes, at man lader en eller anden Fiktion eller Opdigtning gælde. Snart leges der, at der er et stort Vand f. Eks., eller at hist er et stort Bjerg, der en Korumark eller en Mose, som man ikke kan passere. Altkurat det samme ville vore militære Autoriteter ganske sikkert kunne bringe til Beje, naar de blot havde en Smule god Vilje, og hvis de endelig skulle have udfoldet de lange Linier af Forposter f. Eks., tænker jeg mig, at de meget godt ved Overenskomst ville kunne faa Lov af de nærgroende Ejendomsbesiddere til at stille disse Forposter ind paa den private Grund, maasse endog meget langt bort, hen til de andre Kommuner tilhørende Marker, der ligge langt længere mod Nord. Altsaa, jeg peger fremdeles paa Lammefælleden som det Sted, hvor dette Komplex af Bygninger bør opføres. Endnu en Gang maa jeg imidlertid vende mig mod den Gruppe Indvendinger, som rejse sig derfra, at man siger: Blegdamsfælled og Østerfælled ere dog ikke saa dyrebare! Du overdriver i en ganske umaadelig Grad, naar du tager saa stærkt paa Vej for deres Skyld. Men det er netop denne Betragtning, jeg ikke paa nogen Maade kan komme bort fra, som jeg fremdeles vil fastholde, og jeg vil forsøge paa end mere indtrængende, end jeg har gjort før, at lægge i alt Fald den Side af dette Ting, som jeg har den Ære at høre til, paa Sinde, at her er fra Demokratiet's Standpunkt egentlig Kærnepunktet i det hele Spørgsmaal. Vi kunne, saa meget vi have lyst, interessere os for den naturvidenskabelige Udvikling, for Medicinens Udvikling her i Landet — jeg har sandelig ogsaa stor Interesse derfor — vi kunne interessere os for, at saa mange som muligt paa et velindrettet Hospital kunne faa Lindring og Helbredelse — jeg mangler heller ikke Sans

herfor — men jeg siger, her er en stor Interesse, der griber dybt ind i de meniges Liv, i de fattige Klassers Liv her i vor By, og et Spørgsmaal, som i alle de følgende Tider fremdeles vil gøre sig gældende. Jeg ved ganske vist, der er høj-lærde Folk, og højt ansete Folk i Samfundet, som sige: Der eksisterer jo i Virkeligheden ikke noget Fælledspørgsmaal, der eksisterer ikke noget Fælledspørgsmaal, uden for saa vidt det kommer an paa at udparcelle Fællederne til Byggegrunde paa de fordelagtigste Betingelser — ja, for saa vidt eksisterer der et Fælledspørgsmaal ogsaa for os, men ikke ellers. Jeg vil her gerne gøre en Adskillelse mellem de to Grupper af Befolkningen, mellem dem, for hvilke et Fælledspørgsmaal eksisterer, saaledes som det eksisterer for mig, og dem, for hvem det ikke eksisterer, saaledes som det gør for mig. Jeg vil da begynde med de sidste. Hvem er de sidste? Det er disse Folk, som have Magten her i denne By, og som føre det store Ord i denne By, og føre det flotte Liv i denne By. Det er de Folk, som f. Eks. leve i de store Middagssejstaber, for at tage et ret betegnende Træk af deres Liv. Det er netop de store Middagssejstaber's Folk, for hvem et Fælledspørgsmaal naturligvis ikke eksisterer som et vigtigt Spørgsmaal, som et Eksistensspørgsmaal. Og hvorfor ikke? Ja, lad os en Gang se paa deres Liv! Om Vinteren, ja, de besørge naturligvis deres Forretninger og gøre utvivlsomt Samfundet overordentlig Nytte, det skal jeg ikke opholde mig ved, men de gaa ogsaa i en storartet Mængde Middagssejstaber. Det er det sene Efteraars, det er Vinterens og det tidlige For-aars Forlystelse og væsentlige Bestæftigelse. Saa kommer den mildere Del af Foraaret, og saa er det, der foregaar en stor Forandring i disse Folks Liv. De gaa imidlertid sandelig ikke ud paa Fællederne, nej, de rejse enten til deres Villaer paa Strandvejen, eller hvor de ellers have dem, og leve køligt og behageligt under alle Sommerens Væderkvægelser og Behageligheder, eller de rejse længere bort for at restituere sig efter den anstrengende Kampagne, som deres Fordøjelsesorganer have gennemgaaet i den forløbne Vinter. De rejse f. Eks. til Böhmen, hvor jo de varme Kilder springe for alle Europas til Fradseri hengivne Personer. De høre deres trøtte Pankreas berhen, deres overanstrengte Nyrer, deres trøtte Lever. Disse Organer søres derhen, for at man saa igen, naar denne kedelige og besværlige Tid ved Marienbad er tilendebragt, kan vende tilbage med fornyede Kræfter, og saa